

ALBA DE CESPEDES

NỖI LO SỢ

ANH NGỌC dịch

NỖI LO SỢ

ALBA DE CESPEDES

Người dịch: Anh Ngọc

nỗi lo sợ

ALBA DE CESPEDES

Người dịch: Anh Ngọc

*Bìa: **M.C.P***

*Nguồn: **Thư viện Tiểu Lùn***

nỗi lo sợ

ALBA DE CESPEDES

Người dịch: Anh Ngọc

**Tuần báo NGHỆ THUẬT
số 7 * ngày 14-21/11/1965**

ALBA DE CESPEDES

Sanh tại La Mã, cha người Cu-Ba, mẹ người Ý, Alba De Cespedes lấy chồng và nhập quốc tịch Ý. Bà đã từng sống nhiều năm ở Cu-Ba, Hoa Kỳ và Pháp. Năm 1944, bà sáng lập tạp chí *M. curie* tại La Mã, phát hành hàng tháng, quy tụ một số học giả và chính trị gia. Bà sống tại La Mã, và cộng tác với các tạp chí *Stampa* và *Epoca*.

Vừa bước qua cửa, tôi đã đoán được tâm trạng Mario lúc đó. Chàng đứng trên vỉa hè chờ tôi, vẻ lơ đãng, coi bộ như đang rình tôi vậy. Chàng rất khó tính. Khi mẹ tôi bảo cho tôi biết như thế – bà vừa lắc đầu vừa nói:

– Rồi con sẽ thấy!

Tôi đáp là chỉ cần biết cách đối xử với đàn ông, nhưng trong thâm tâm, tôi công nhận là mẹ tôi có lý. Mario muốn tôi phải về đúng giờ, dọa nếu không sẽ không tới nữa. Thật ra thì lần nào chàng cũng tới. Song tôi vẫn cố gắng về đúng giờ, vì mỗi lần như vậy, tôi thấy chồng nhìn tôi bằng một con mắt hân hoan, trong khi tôi tiến lại. Ngược lại, nếu tôi

về chậm, là y như tôi thấy chàng quay lưng về phía tôi, ngó xe hơi qua lại. Tuy chàng chỉ bằng tuổi tôi, nhưng thái độ ấy cũng làm tôi khổ tâm không ít.

Tối hôm đó, chồng quay lưng về phía tôi. Tôi nghĩ bụng: “Rồi đây!” Tôi tươi cười đi tới, làm bộ không hay biết gì đến sự cáu kỉnh của chàng, vì nhiều khi làm như vậy, chính chàng cũng quên khuấy cơn bực bội của mình. Nhưng chàng vẫn chẳng thèm quay lại và tôi chợt nhớ tới những gì xảy ra tối hôm trước, tới giọng chàng nói với tôi trong máy điện thoại, cũng như lúc tôi trở về; tuy tôi chẳng làm điều gì đáng trách, nhưng tôi cũng cảm thấy nóng bừng mặt.

– Nóng quá! Tôi vừa nói, vừa quạt bằng chiếc sắc tay.

Chàng vẫn không mở miệng.

– Anh không thấy nóng à?

Tôi nói tiếp. Rồi tôi mạnh dạn hỏi thêm:

– Anh làm sao thế? Anh cũng chẳng thèm chào em một tiếng!

Chàng lẳng lẳng hút thuốc, hai tay đút túi quần, điều thuốc lá vắt vèo trên môi. Rồi chàng bước đi, chẳng ngó ngang gì đến tôi, và tôi bước theo bên cạnh, bụng bảo dạ: “Phải kiên nhẫn, mới được!”

Mẹ tôi vẫn thường khuyên tôi như vậy. Bà còn nói rằng vì không ai biết kiên nhẫn – người trẻ, người nghèo, nhất là những kẻ yêu nhau – nên thế gian mới đảo điên như ngày nay. Mẹ tôi là một người đàn bà khôn ngoan; bà làm nghề bói bài nên có rất nhiều kinh nghiệm về

cuộc đời và con người. Nhưng mẹ tôi bức bối vô cùng khi thấy có nhiều người xa lánh bà vì bà làm nghề đó. Mẹ tôi nói:

– Bói bài thì có gì xấu?

Mẹ bảo họ là mọi chuyện sẽ yên ổn, cần phải kiên nhẫn và mỗi buổi tối đốt một nhúm cỏ, trong ba tuần lễ liên. Đó chỉ là một thứ cỏ thường mà mẹ hái ở gần nhà. Dầu sao thì, sau ba tuần lễ, hoặc là mọi chuyện sẽ yên ổn, hoặc ít nhất họ cũng học được tính kiên nhẫn.

Trong gia đình, chúng tôi đã quen với tính kiên nhẫn, với ba tôi lúc người còn sinh thời rồi với anh trai tôi. Nhưng ý nghĩ phải tập kiên nhẫn cả với Mario làm tôi buồn buồn.

Chúng tôi đi qua một quán cà phê mà chúng tôi thường tới ăn kem, rồi

bước qua công trường về phía cầu Lungotevere. Mỗi khi muốn gây lộn với tôi là Mario lại đi về phía ấy. nhưng sau đó, dưới bóng tối, thường lại thay đổi thái độ. Dưới những cây dương. bóng tối đầy đặc và vắng vẻ.

– Anh yêu...

Tôi nói, lòng tràn đầy hy vọng, và tôi luôn một bàn tay dưới cánh tay chàng.

Mario đứng phắt lại, và quay nhìn tôi. Mắt chàng trông thật ghê sợ. Tôi hoảng hốt rút tay về, và chàng đánh tôi một cái tát làm mũi tôi đau điếng.

– Ái! Tôi vừa rên rĩ vừa ngó chung quanh.

– Ái! Chàng nhại lại.

– Cô còn can đảm kêu ái nữa à? Cô đi đâu tối qua? Thế nào, nói thật đi, cô làm gì?

– Chẳng làm gì cả. Em đã giải thích cho anh nghe trong máy điện thoại rồi mà! Ông kỹ sư yêu cầu em ở lại đánh máy nốt ba bản báo cáo... Ba mươi trang... Đau lưng quá xá!... rồi khi thấy đã mười giờ tối, ông ấy bảo em...

– Hẳn bảo sao? Chàng gay gắt ngắt lời.

– Ông ấy bảo: “Cô đừng lo. Tôi đã bảo tài xế đánh xe đưa cô về nhà”. Rồi em đi xuống một mình. Nếu anh không tin, anh cứ hỏi lão thư ký thì rõ. Lão căn dặn anh tài: “Đi rồi trở về mau, trước khi ông ấy ra, chừng một giờ nữa”. Anh đã hiểu chưa? Bây giờ anh đã tin em chưa?

Tôi vừa hỏi, vừa tủm tỉm cười.

Mario không đáp; chàng vẫn tiếp tục nhìn tôi bằng con mắt dễ sợ, người chàng nhún nhảy trên đầu bàn chân. Tôi chỉ lo bất thần anh chàng nhảy xồ vào tôi. “Anh ấy sẽ giết mình”, tôi nghĩ thế; nhưng tôi không sợ chết bằng sự báo chí và chuyện tai tiếng.

Tôi năn nỉ bằng lời nói và ánh mắt để chàng tin ở lòng ngay thẳng của tôi: “Sự thật như vậy. Anh tài xế có bảy đứa con, và là chủ gia đình. Anh cũng đã từng gặp hẳn nhiều lần Anh ghen cái nổi gì mới được chứ!”

Mario vẫn giữ im lặng. Mặt chàng tái mét, và tôi biết là tôi phải tiếp tục nói; nếu tôi ngừng, chưa biết sẽ xảy ra chuyện gì ngay lúc đó. Tôi nói tiếp:

– Hẳn ngồi trước, em ngồi sau, chả ai nói với ai lời nào. À mà có một lúc, hẳn nói: “Khuya rồi, tội nghiệp cô quá! Con gái tôi học tốc ký, cuối năm nay nó tốt nghiệp, nhưng tôi không muốn nó phải sống như thế này một chút nào!” Em thở dài, và cảm thấy mệt mỏi đến nỗi, khi về tới nhà, hẳn mở cửa xe cho em như mở cửa cho một bà lớn, em không muốn bước xuống nữa.

Giá tôi đừng nói như thế! Mario tát thêm cho tôi một cái, rồi một cái nữa, làm tôi đổ máu mũi. Tôi cảm thấy máu chảy trên môi, âm ỉ, gớm khiếp, và tôi xấu hổ với những người qua đường.

– Đưa cho em chiếc mùi-xoa!

Rồi vừa lau mũi, tôi vừa bước tới dựa vào thành cầu. “Mình có tội tình gì?” Tôi tự hỏi giữa một tiếng nước nở. Tôi nhìn

xuống dòng sông và nghĩ bụng rồi sẽ có nhiều người nhảy xuống đó. Mario tiến lại gần tôi, nhưng tôi hiểu chàng làm như thế chỉ vì không muốn cho người khác để ý; đáng lẽ dĩ dành cho tôi, chàng lại đâm bình bịch vào thành cầu, giận dữ.

Tôi thì thảo qua hai hàng nước mắt:

– Em làm gì, hả anh Mario?

Và tôi thầm nghĩ đời sống mỗi lúc mỗi đổi thay biết là chừng nào! Tôi là một thiếu nữ trẻ đẹp, vui tính, khỏe mạnh, hài lòng về công việc mình làm, hãnh diện được đính hôn với Mario, một thanh niên bánh trai mà tất cả bạn gái tôi đều mơ ước; và bây giờ, tôi đứng đây nhìn dòng sông, thất vọng vì mới có mười chín tuổi và còn biết bao nhiêu thời gian để sống.

Giọng nói của Mario như từng làn roi quất vào mặt tôi:

– Cô thừa biết cô đã làm gì? Cô đừng tưởng có người qua lại mà tôi không dám làm gì cô đâu. Cô nghĩ thế là lắm, là chưa hiểu rõ tôi!

Tôi nghe phía sau có tiếng một đứa nhỏ khóc vì bị cha mẹ nó lôi đi. Bà mẹ dọa nó mãi vô ích, mới bảo nó:

– Mày mà không câm thì tao bỏ mặc mày ở đây một mình.

Đứa nhỏ nín ngay. Thì ra ai cũng sợ cô đơn, hơn tất cả mọi thứ, người hay vật. Tôi, tôi sợ giọng nói của Mario và sợ những gì có thể xảy ra, nhưng cứ nghĩ phải đứng đó một mình, tôi không thể nào chịu nổi. Tôi ngửa mặt lên, cho máu mũi khỏi chảy ra và tôi nhìn thấy bầu trời đầy mây.

Xa tấp là những chiếc cầu với những xe điện thấp đèn sáng chạy qua.

Nếu Mario bỏ đi, tôi sẽ chạy theo chàng, tôi sẽ bám vào cánh tay chàng, tôi sẽ để chàng lôi tôi đi sênh sịch như một mở giẻ rách trên hè đường đầy bụi.

Mario dẫn giọng, hậm hực:

– Thì ra cô không xuống xe? Trong khi ấy, tôi ở nhà chờ có kêu điện thoại, như một thằng ngu xuẩn... Thứ sáu trước cũng vậy, mãi tới mười một giờ đêm cô mới ở sở về!

– Tối hôm đó em đi xe buýt.

Tôi nói, ra vẻ như hối hận vì đêm hôm qua đã trót hưởng thụ sự êm ái của chiếc xe hơi.

– Cô tấn tới lắm! Rồi tuần sau, ông kỹ sư sẽ đích thân đưa cô về! Nhưng tôi sẽ bắn vỡ sọ cô! Báo cho hắn biết, tôi sẽ bắn vỡ sọ cả cô và hắn!

Tôi thể với Mario là ông kỹ sư sẽ không đưa tôi về, là tôi sẽ cương quyết từ chối nếu ông ấy ngỏ ý như vậy; tôi còn hứa sẽ bảo cho ông kỹ sư biết là từ giờ tôi không thể ở lại sở sau giờ làm việc nữa,

Tôi nói thêm:

– Miễn ông ấy đứng cho em thôi việc!

– Thế nếu hắn đuổi cô thì sao?

Chàng hỏi, giận dữ bắt tôi phải nhìn thẳng vào mắt chàng.

– Cô sẽ tỉnh sao, nói đi coi?... Cô không trả lời hả?

Chàng nắm tay tôi và lay mạnh đến nỗi tôi tưởng chừng xương cổ sắp gãy đến nơi. Chiếc mùi-xoa dính máu tuột khỏi tay tôi. Tôi nhìn những vết máu và gương mặt thảng thốt, gương mặt trẻ biết chừng nào, của Mario. Hai đứa chúng tôi còn ít tuổi, vậy mà tôi đã phải chịu đánh đập ở đây, trên cầu Lungotevere, như một con điếm. Tôi tưởng tượng tôi đang nằm nhà thương, còn Mario bị kết án khổ sai.

Trả lời coi! Chàng dẫn mạnh. Tôi chẳng biết nói sao. Tôi nghĩ tới người mẹ trông vào số lương của tôi, và tôi sợ Mario. Một nỗi lo sợ khó hiểu gắn liền tôi với chàng, – một niềm yếu đuối mà hai đứa chúng tôi đều có – như lứa tuổi của chúng tôi khiến chúng tôi không đủ sức tự vệ trước những sức mạnh, tốt hay xấu, mà chúng tôi phải đương đầu lần thứ nhất. Bằng chứng là cái tối hôm chúng

tôi nằm ngã lưng trên một đồng cỏ tối tăm, và tôi đã vùng chạy thoát được, vì tôi chợt hiểu là ngay đến hạnh phúc cũng giằng cạm bẫy chúng tôi.

Tôi để mặc Mario lay tôi, không chống trả, trong khi chàng nhắc lại, tàn nhẫn:

– Thế nào, nói đi chứ! Nếu hấn dọa đuổi cô thì cô tính sao? Trả lời!

Tôi lẳng lặng nhìn chàng ngạc nhiên. Khi thấy chàng giơ một cánh tay lên, tôi hét to:

– Em sợ quá! Và tôi khóc nức nở.

Tôi nép vào ngực chàng lúc nào không hay. Mario vuốt tóc tôi, vuốt vai tôi. Chàng nắm bắt những gì tôi không rõ. Giọng chàng êm ấm, ngọt ngào. Tôi thầm nghĩ: “Anh ấy tha thứ cho mình

rồi!” Như thế tôi vừa nói dối để lấp liếm tội lỗi của mình. Mario mới dịu dàng làm sao! Đường như lúc này chàng buộc lòng phải hung bạo như thế.

– Anh có làm em đau không?

Chàng hỏi bằng một giọng ăn năn và cúi nhìn chiếc mùi xoa dính máu.

– Thôi lỡ rồi, không sao.

Tôi mỉm cười trả lời, và nhét chiếc mùi-xoa vào trong sắc tay, hài lòng về sự độ lượng của mình. Đầu tôi nhức nhối, người tôi mệt mỏi, nhưng trong thâm tâm, tôi hãnh diện đã làm cho một người đàn ông phải hạ mình đến như thế.

– Anh là một thằng hèn... một thằng hèn..

Mario nhắc đi nhắc lại.

– Em có sao không? Anh đưa em tới tiệm thuốc nhé? Tại anh ghen, – chàng thú thật – Mỗi khi chờ đợi em, anh cứ nghĩ vớ vẩn, anh sợ em nói dối...

Tôi ngắt lời, méch lòng:

– Anh bảo em nói dối?

– Không, em yêu, không phải thế – chàng vội vã đáp và vuốt ve trán tôi. – Tại em đẹp quá, ai cũng công nhận như vậy. Anh sợ mất em... Anh không thích em ngồi trên cái xe đó, anh không thích em ở lại một mình với lão kỹ sư đó...

– Ông ấy chẳng thèm ngó em nữa là!

– Không có lý! Một là em không muốn nói ra để anh buồn, hai là có lẽ em cũng không để ý. Mỗi khi em đi đường, người đàn ông nào cũng phải quay lại nhìn em. Bộ lão kỹ sư đó không có mắt!

– Có lẽ thế thật. Nhưng em đã nhắc đi nhắc lại với anh bao nhiêu lần là ông ấy hơn em gần hai mươi tuổi.

Tôi cười và, sau một phút ngập ngừng, Mario cũng cười. Chúng tôi cảm thấy sung sướng,

– Chúng ta sắp lấy nhau rồi, tôi nói. Chừng đó anh sẽ hết ghen.

– Sắp? Chàng sa sầm mặt, ít nhất cũng phải đợi ba năm nữa.

– Ba năm có là mấy? Mười chín cộng với ba là hai mươi hai. Bộ hai mươi hai tuổi thì không còn trẻ nữa sao?

Chúng tôi ôm nhau, sung sướng về sự trẻ tuổi của mình. Vậy mà trẻ tuổi ấy từng khiến tôi ngượng nghịu trước sự tự tin của những kẻ thường nói với tôi:

– Cô còn trẻ, cô biết gì? Sau này cô sẽ thấy!

Họ nói với tôi như thế bằng một giọng đe dọa. Tôi cảm thấy một niềm lo sợ vô cớ mà tôi tìm cách che đậy với mọi người, như che đậy một tội lỗi. Chính vì thế, tôi có cảm tưởng tôi nói dối Mario, mặc dầu tôi chưa hề bao giờ nói dối chàng.

– Ba năm – tôi nhắc lại. Anh được bổ nhiệm xong là mọi chuyện sẽ thay đổi. Chúng ta có thể bắt đầu kiếm một căn phòng. Như thế thì cũng chưa hẳn đã là ba năm trời.

– Ừ nhỉ!

Chàng công nhận. Chàng hôn tôi tới tấp, chẳng quan tâm gì đến người qua đường. Chàng thì thầm:

– Tối rồi, họ không nhìn thấy chúng mình đâu. Với lại, mùa hè, ai cũng dễ dãi với những kẻ yêu nhau. Cả lính gác cũng vậy.

Khi chàng liếc nhìn đồng hồ, tôi bỗng giật mình.

– Đồng hồ anh nhanh ít nhất là mười phút!

Lần nào chàng cũng nói như vậy, nhưng tôi thừa biết là không đúng.

Chúng tôi vội vã trở về, tay trong tay. Mario vui vẻ nói tới những dự định tương lai, vẫn những dự định chàng từng nói mỗi buổi tối, vẫn những lời đó, như sợ tôi quên, hoặc chính mình quên. Đường phố vắng vẻ, và tiếng chân chúng tôi vang trong yên lặng. Không biết có phải vì sự im lặng đó, hay tại những bức tường cao

và tro nhắ mà chúng tôi đầg lầ bước theo, hay tại nhữg người mà tôi tưởng tượng đầg sống chen chúc sau nhữg cửa sổ của nhữg căn trậ binh dân, hay tại tất cả

nhữg gì làm cho cái buổi tối mùa hè hôm nay trở nên oi bức, mà tôi bỗng có cảm tưởng chúng tôi đã là vợ chồng từ nhiều năm rồi, chúng tôi đã già và cũng như tất cả nhữg người già, chúng tôi cam chịu định mệnh, cam chịu một cái gì mạnh hơn chúng tôi, tối chia rẽ chúng tôi.

Tôi nhìn Mario, khỏe mạnh, đẹp trai, với một nếp nhắ cương quyết giữa hai chân mày; tôi nép vào chàng, và chàng quàng một tay qua lưng tôi. Tối nay, tôi bỗng cảm thấy yêu chàng hơn mọi khi.

Tôi trước cửa nhà, tôi còn nấn ná chưa muốn rời tay. Tôi chưa từng đi chơi với chàng khuya như thế bao giờ, vậy mà tôi còn muốn ở mãi bên chàng.

Chàng tranh lấy chìa khóa ở tay tôi và mở cửa. Chàng thích làm như vậy, như thể chúng tôi đã là chồng vợ vậy.

– Em vào đi! Chàng ân cần nói – Anh đợi ở ngoài này một lát trước khi đóng cửa. Nếu có chuyện gì thì kêu anh...

Tôi mỉm cười hỏi:

– Anh sợ gì mới được chứ?

– Sợ tất cả. Anh sợ có ai nấp ở cầu thang để cướp mất em của anh, để bắt cóc em đi mất!

Từ nay chàng đã tin chắc ở mình nên chàng nói đùa thêm:

– Ông kỹ sư chẳng hạn!

– Anh có mỗi ý tưởng đó! Tôi lên tiếng phản đối. Em đã nói là ông ấy chẳng thèm nhìn em nữa là!

– Lạ thật! Chàng nói, có vẻ dăm chiêu.

Rồi chàng hôn nhẹ tôi một cái và đẩy tôi:

– Thôi, em lên đi, kéo má lo.

Tôi cảm thấy hãnh diện và sung sướng trong khi bước lên thang gác. Tôi bước vào căn phòng ở chung với mẹ tôi. Mẹ tôi đã ngủ say. Nhưng muốn cho chắc dạ, tôi khẽ gọi: “Má!” Thấy mẹ tôi vẫn ngáy đều, tôi bèn đi tới trước tấm gương và ngắm mình qua ánh sáng ngọn nến lúc nào cũng để cháy trước một bàn thờ nhỏ. Tôi ưỡn ngực, đưa tay vuốt

mặt, vuốt tóc. “Lạ thật”, tôi tự nhủ, bực bội: “Thực ra Mario nói có lý. Ông kỹ sư không thềm ngó mình thì lạ thật!”

Những gì xảy ra sau này hoàn toàn do lỗi của Mario. Trước kia, tôi đâu có nghĩ tới, tôi chưa hề nghĩ tới. Tôi thể như vậy.

